

23 лютого-70 років Радянської Армії і Військово-Морського Флоту СРСР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Ціна 1 коп.

№ 7 (291)

П'ЯТНИЦЯ, 19 лютого 1988 року.

Виходить раз на тиждень

Я с высоты
восьмидесятых
Гляжу на славный,
гордый путь
Глазами памяти солдата,
Истории глазами чуть.
Нет мерок путь
измерить длинный.
Нет слов, чтоб обо всем
сказать.
Она встаёт молвой
былиной,
Живою поступью
солдат,
Живою поступью народа,
Что в дни грозы
шинель одел.

Во имя счастья
и свободы
Ковать победу он умел.
От Пскова, Волги до
Берлина
С боями армия прошла.
Всё выдержали
исполины,
Победа праведной была,
Достойной, светлой,
величавой
И радостной, как жизни
лик.
Гордимся ею мы по
праву.
Народ победой велик.

Иван Остроглазов.

Не старіють душою ветерани... Ці крилаті, пісенні слова з повним правом можна віднести до тих співробітників кафедри охорони праці, котрі довго служили в Збройних Силах нашої країни. Ось, скажімо, І. І. Волісов. Будь-яке доручення чи в його асистентській роботі чи громадське виконується на рівні найвищого сумління, невідкладно і творчо. На його рахунок — чимало раціоналізацій по вдосконаленню лабораторної бази.

він член профбюро, незмінний учасник всіх заходів, що їх проводить оборонне товариство.

Мені приємно відзначати, що таких, як Іван Іванович Волісов на нашій кафедрі багато. Працюють в науково-дослідному секторі колишні кадрові офіцери, Ю. К. Корольов і Ж. О. Наумов. Виняткове сумління, пунктуальність, організованість, готовність будь-якої хвилини прийти на допомогу —

ЗАВЖДИ В СТРОЮ

головні їхні якості. Те ж саме можна сказати й про інваліда Радянської Армії Л. І. Северина, який впродовж років очолює лабораторію охорони праці і не шкодує сил і вміння для того, щоб вона розширялася й поповнювалась, щоб тут було приємно і зручно працювати кожному.

Заслуженою повагою серед студентів і праців-

ників кафедри користуються колишні офіцери В. Ф. Сакевич, О. В. Кравцов, В. М. Буров, ветеран минулої війни М. С. Макаренко, котрі ведуть курс цивільної оборони і щедро діляться досвідом, набутим на трудних армійських дорогах.

В. КОБЕВНИК,
завідуючий кафедрою охорони праці.

Під Псковом, 23 лютого 1918 року...
Картина художників студії імені Грекова І. Євстигнеєва, Г. Прокопінського і В. Дмитрієвського. Фотохроніка ТАРС.

23 лютого в нашому інституті відбудеться теоретична конференція на тему: «Радянські Збройні Сили на сторожі миру і мирної праці радянського народу», присвячена 70-річчю Радянської Ар-

ЮВІЛЕЄВІ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

мії і Військово-Морського Флоту.

Учасники конференції заслухають доповіді й повідомлення науковців, викладачів і співробітників ВПІ — ветеранів Радянської Армії, офіцерів у відставці О. П. Скнара, Б. І. Колтунова, О. І. Нижника, В. І. Чорного, В. М. Го-

ворова.

Йтиметься про основоположника і творця радянської військової науки, організатора Збройних Сил соціалістичної Вітчизни В. І. Леніна, героїчний бойовий шлях Радянської Армії, про КПРС — організатора й натхненника перемог нашого народу в громадянській і Великій Вітчизняній війнах, турботу партії про підготовку і формування командно-політичних кадрів армії і флоту, про військово-патріотичне виховання молоді.

ДЕНЬ 9 травня 1945 року для старшого лейтенанта Івана Корольова не став святовим, салютним, коли, здавалось, не було жодного гарнізону, жодного полку, де б учорашні фронтовики не випускали в повітря черги з останніх дисків автоматів, невистріляних стрічок кулеметів. Йому не довелося у той день кружляти під вогнисті перебори батареї гармоніста, випити з друзями занаряджені наркомом фронтові стограмів.

Той весняний, довгожданий день Перемоги комбат 137-ї гарматно-артилерійської бригади Корольов провів у складі штурмових груп, добиваючи одне з останніх угруповань гітлерівців, що уціліло в північно-західній частині Латвії, в Курляндії. Це був єдиний куточок радянської землі, не очищений від окупантів.

Ще у жовтні сорок четвертого року після звільнення Риги і виходу військ правого крила 2-го Прибалтійського фронту до моря основні сили групи армій-противника «Північ» були заблоковані, притиснуті з суші. Тоді, у жовтні, просуваючись вздовж морського узбережжя, наші війська зустріли шалений опір фашистів. Наступ припинився. Всі подальші спроби радянських дивізій прорвати оборону і розчленувати курляндське угруповання успіху не мали. Наше Верховне Головнокомандування хоча й

було зацікавлене в швидкій ліквідації групи «Північ», виділити додаткові сили не могло. Вони були потрібні на важливіших напрямках. Оточене вороже угруповання залишилося на Курляндському півострові до кінця війни. Артибригаді, в якій

воював Корольов, як і всім з'єднанням і частинам 2-го Прибалтійського, було наказано тримати в жорсткій блоkadі ворожі 16-у і 18-у армії противника. Півострів було нашіковано дотами і дзотами.

Якщо виходити з прямого призначення 152-міліметрової гаубиці, то вона, як правило, веде вогонь з закритих позицій, на великій відстані, не бачачи ворога. Батарея Корольова в Курляндії була тільки на прямій наводці, тобто, віч-на-віч з оскраженіми, навіженим звиром. І хто-зна, чи зостався б Іван Тимофійович живим, якби не його висока військова майстерність, здобута на важких, тернистих дорогах війни.

Розпочалась вона для нього особисто в серпні сорок другого по закінченню прискореного курсу навчання в 2-му Ленінградському Червонопрапорному артилерійському училищі. Двадцятирічний лейтенант отримав призна-

чення в гарматний артилерійський полк під Юхнов. Досі і до найменших подробиць пам'ятає, він, як його кочовий вогневий взвод, не встигши зробити й трьох пострілів, був засічений ворожими розвідниками і накритий вогнем, як прямо на

вся на запасну вогневу позицію, і як обдурений німець цілісний день марно тратив снаряди, посилавши їх на порожнє місце.

То була його перша хитрість, перша, хоч і скромна перемога. Але вже тоді Корольов ося-

має бути уважним у бою і діяльним. Бездіяльність командира — це невинуватна кров, яку не спишеш на війну, бо совість не дозволить. Потім, коли його фронт піде вперед, коли ламатиме фашистську оборону під Рославлем, в Білорусії і Прибалтиці, коли на грудях один за одним з'являться орденні й медалі — це, вистраждане розумом і серцем, загострене почуття відповідальності за долю солдат, не покине його вже ніколи. Навіть у пору блискавичних переможних операцій...

І ось зараз, коли такий великий і довгий війні кінець, коли зостався живим і милується ясним небом чарівного травня, все ж доводиться готувати своїх батареї до цього останнього бою. І невідомо, як завше, кого на цей раз не обине куля, тим паче, що наказ суворий — супроводжувати штурмові групи вогнем і колесами, тобто бити фашиста не з закритих позицій, а прямою наводкою. Це єдиний спосіб викурити його з насліджених бетонних печер.

Той останній бій був відчайдушним, виснажливим і тривав зранку до смеркання. Били по ворогу з відстані 300—400 метрів, розбиваючи в череп'я підземні опорні пункти, але й самі не раз і не два втрапляли під шквальні смерчі з амбразур, під вогонь фауст-патронів. Сонце вже заходило за обрій, коли гітлерівці почали піднімати руки.

вилізати зі своїх бліндажів, казематів й окопів. Таким був останній день війни для І. Т. Корольова.

ЗДІВНИЙ, вольовий офіцер, чудовий організатор залишився й далі служити в армії, швидко піднімався службовими сходами, закінчив артилерійську академію, став ракетником. В його сімейному архіві зберігається лист Маршала Радянського Союзу М. І. Крилова від 2 вересня 1969 року. Головнокомандувач Ракетними військами країни повідомляє полковника Корольова, що за активну участь у створенні й освоєнні нової техніки Указом Президії Верховної Ради СРСР його нагороджено орденом «Знак Пошани». Це була його дванадцята нагорода.

Сьогодні, 19 лютого, полковник у відставці, завідувач виробничою практикою політехнічного інституту, комуніст Іван Тимофійович Корольов прикріпить поряд зі своїми чотирма орденами і чотирнадцятьма медалями ще одну — медаль «70 років Збройних Сил СРСР». Ювілейну. За вірне служіння Вітчизні, за бездоганну службу в рядах її захисників.

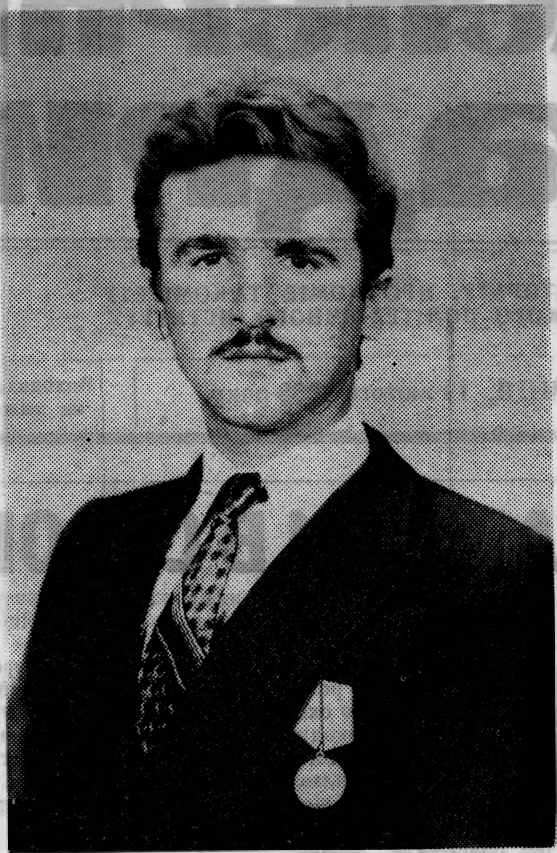
Б. ДЬАКОНОВ,
підполковник запасу, член Спілки журналістів СРСР.

На фото: полковник у відставці І. Т. Корольов.

очах поранило важко двоох бійців обслуги, і як його нудило від крові, коли робив перев'язки, волік неприємних до тягача. Як взвод потім непомітно перебра-

гнув головне — командир не має права давати волі почуттям, нервам, мусить тримати себе в руках і постійно думати про людей, які йому підлегли. А ще він

У СЕРПНІ, ПІД КАБУЛОМ

Ніколи не вивітриться з моєї пам'яті спогад про кишлак Рауза, що під Кабулом. Трапилося це в кінці серпня 1985 року. Наш підрозділ отримав чергове бойове завдання — разом з афганськими солдатами виїхати в район цього кишлака на реалізацію розвідувальних даних. На більш доступній мові це означало, що ми повинні знешкодити виявлену там банду душманів.

Наказ є наказ. Бронетранспортером під'їхали до визначеного населеного пункту. Зупинились, зброя наготові. А кишлак, ніби вмер. Ні душі не видно. Куди не кинь оком — каміння й каміння та ще руді колючі куші, спалені сонцем. Плюнеш на камінь — шипить, як змія. В машині — спека нестерпна. Метал розпекся, дихати нема чим. Тільки повиходили з БТР, щоб провітритись і роз-

дивитись, де тут і що, як з дувалів ударили автомати й гранатомети.

— До бою! — команду на правах заступника командира підрозділу, звертаючись до тих, хто залишився в машині, а сам з водієм Геннадієм Лукутіним падаю біля гусениць. Осколки зі скреготом рикошетять на боках бронемашини. Прикриті нею, ведемо прицільний вогонь.

Через хвилину бронетранспортер підстрибує, мов живий — душманська граната упала в один з люків. Почалась пожежа, вибухають патрони. Ще трохи і вогонь перекинеться на баки з паливом. Стрельнула блискавична думка: «Якщо зараз же не виручимо хлопців, котрі в бронетранспортері, то через кілька секунд їх не стане взагалі».

Лукутін, видно, думає те, що і я. Під обстрілом душманів, не зможу-

чись, водночас кидаюсь до люків. Виволікаю наверх спершу сержанта І. Ірисова, потім С. Тукмакова, який уже втратив свідомість від важкого поранення в голову.

Потім, коли прилетить вертоліт, Сергія одвезуть до нього, щоб потрапив до госпіталю, але він уже не витримає перельоту — поранення виявилось надто важким.

Ця смерть виявилась для мене особливо важкою — Сергій був моїм задушевним другом, а крім того йому ще не виповнилося і двадцяти. Біль за ним не відпускає й до сьогодні.

Того дня ми билися з душманами понад чотири години. Виручили нас афганські бійці. Не один раз спільно з ними ходили ми в бої, дивилися смерті в очі, чули поряд плече один одного. Це бойове братерство, ця взаємовиручка на висо-

кій мові називається красивим словом — інтернаціоналізм. Я горжусь тим, що з честю виконував свій интернаціональний обов'язок на братній землі Афганістану. Але ще більшу гордість у мене викликала Заява М. С. Горбачова, в якій сказано, що народ Афганістану є і буде господарем своєї країни. Політика національного примирення, яку всемірно підтримує наш уряд, кувалась і в тому пам'ятному бою в Раузі. За неї поклав голову мій дорогий друг Сергій Тукмаков, за неї мені вручили медаль «За відвагу». Мені широким серцем, щоб над горами й кишлаками Афганістану уже в цьому році засяяло сонце мирної праці і спокою.

В. КИЗИМА,
студент II курсу
ФАП, сержант запасу

На фото: В. Кизима.

ДВОРІЧКА МОЛОДІЖНОГО ГУРТОЖИТКУ

Гуртожиток, як відомо кожному, це помешкання, призначене для тимчасового проживання, але якщо ця «тимчасовість» триває, скажімо, п'ять років, то тобі зовсім не байдуже, в якому стані гуртожиток, які тут умови для відпочинку, навчання, дозволяти. Правда, досить часто буває так, що мешканці гуртожитків не проти найкращих умов побуту і дозволяти, але з побажанням, щоб ці умови для них створив добрий дядько.

Не можна стверджувати, що нам вдалося повністю позбутися таких споживацьких настроїв, але ми з ними воюємо. Очевидно, саме тому кожен з наших п'яти гуртожитків має право похвалитись деякими добрими ділами. Ось лише найсвіжіші

факти. Аж чотири клуби - любителів музики, самодіяльної пісні, фантастики, веселих і винахідливих — створено в гуртожитку номер один. При чому, всі вони енергійно і напружено діють. В гуртожитку номер чотири з великими труднощами, але влаштовано нарешті кімнату дитини. Зручна це річ. Одна мати залишається з дітьми, а всі інші можуть іти на лекції, в магазини, готувати на кухні, працювати з книгою чи конспектом. Навряд чи що і вишло б з цієї кімнати, якби не наполегливість голви студентського профкому інженерно-будівельного факультету Міхмана Махмудова та секретаря парторганізації ІБФ Гліба Васильовича Горшечникова. Один з найстаріших у

нашому інституті гуртожиток номер 2. Тіснява в ньому. Не так багато світла, не тієї, що хотілося б, зручності кімнати. Але це не дуже засмутило ініціативного й винахідливого коменданта Андрія Микитовича Задніпрянця. За два роки його роботи тут багато-що змінилось на краще — не впізнати фойє, другого під'їзду, біля гуртожитку — лавочки, барвисті, охайно доглянуті квіткові клумби.

Цікаву справу затягли мешканці п'ятого гуртожитку. Під керівництвом голови студкому Василя Гученка і студентського коменданта Івана Олексюка вони в позаурочний час на півтора метра поглибили підвал, вивезли звідти землю і своїми руками влаштовують

спортивний зал.

Одне слово, діла йдуть. Але якщо глянути на все відвертими очима, то йдуть не так швидко, як того хотілося б. І, либонь, не тільки у нашому вузі. Досить сказати, що саме з метою наведення зразкового порядку в робітничих і студентських гуртожитках, ширшого розвитку самоуправління в питаннях побуту і дозволяти, зміцнення матеріально-технічної бази Секретаріати ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ постановили провести в 1988—1989 рр. дворічню молодіжну гуртожитку. За ці два роки треба насамперед домогтись безумовного виконання в намічені строки планів будівництва й реконструкції, їх капітального й поточного ремонту, утримання

й експлуатації в точній відповідності з нормами будівництва, обладнання, санітарії. Треба визначити практичні заходи докорінного поліпшення житлово-побутових умов, культурно-виховної і фізкультурно-оздоровчої роботи, подолання пияцтва, алкоголізму, вести наступальну боротьбу з наркоманією і токсикоманією. Для зручності молодих сімей належить створити необхідні санітарно-гігієнічні умови для малокі, кімнати і ігрові майданчики. Там, де мешкає 200 і більше чоловік, слід відкрити буфети, оснастити їх холодильниками й технологічним обладнанням, організувати стаціонарні і виїзні пункти побутового обслуговування, прокату культурно-спортивно-

го інвентаря. Сучасний статус гуртожитку — це і кімнати здоров'я, і фізкультурно-оздоровчі клуби, і якомога більша кількість клубів за інтересами, любительських об'єднань, гуртків самодіяльності, технічної творчості.

В процесі дворічки будуть враховуватись також громадська активність мешканців молодіжних гуртожитків. Як у них організоване змагання за високу культуру побуту і здоровий спосіб життя, як налагоджено самоуправління, як діють ради гуртожитків і так інше.

Коллективи навчальних закладів і підприємств, які досягнуть найкращих результатів у проведенні дворічки, а також окремі гуртожитки рішенням ради профспілки будуть нагороджені дипломами ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ з врученням премії.

В. БОДНАР
голова профкому студентів.

Пост державтоінспекції на перехресті Хмельницького і Барського шосе. Сюди звозять розбиті автомобілі й мотоцикли. Не для утилі, звичайно. Вони потрібні слідству. За цими рештками намагаються встановити механізм аварії, з'ясувати її причини.

Один неправильно обрав швидкість, другий не помітив мотоцикла, третій не перевіряв справності машини, коли сідав за кермо. У кожного своє. Але є в таких випадках одна спільність — водії самі поставили себе в умови, що стали причиною аварії. 20 жовтня минулого року водій мотоцикла «Ява-350» асистент ВПІ Г. С. Богута виїхав з-за автобуса на смугу зустрічного руху і зіткнувся з автомобілем «Москвич». Наслідок — перелом руки, струс головного мозку, лікарня по сьогоднішній день. А винен сам і ніхто інший.

Найперший потенційний злочинець за кермом той, хто п'є. Треба сказати, однак, що за остан-

ні три роки у Ленінському районі нашого міста не було жодної аварії з вини п'яних водіїв державного автотранспорту. Всі вони — на совісті власників приватних машин, у тому числі й тих, хто працює в політехнічному інституті. Скажімо, 5 січня нинішнього року М. М. Майков, будучи на добрячому підпитку, наїхав на інший автомобіль, що стояв під червоним сигналом світлофора. Добре, хоч фізично не постраждала невинна людина. Втім, матеріально вона все-таки постраждала — автомобіль зім'ятий, на усунення пошкоджень довелося затратити 600 карбованців...

Багато прикрасів на трасах трапляється не тільки з вини автомобілістів, а й пішоходів. Деякі вінничани широким плечем, що перехід вулиці в неустановленому місці — дрібниця. Правила пере-

ходів писані не ким іншим, як перестраховальниками.

Як би там не було, але все одно переважна більшість пішоходів знає, що пріоритет на дорозі надається транспорту — пройшла машина — можеш іти. Але й цю прописну істину забувають. Смертельно травмований наприкінці минулого року співробітник політехнічного інституту Ю. А. Сторожук, пішла на заборонений сигнал світлофора В. І. Гончарук. Водій гальмував, подавав тривожні звукові сигнали — нічого її не зупинило. В результаті — каліцтво.

Ось що буває, коли люди не рахуються з загальноприйнятими правилами вуличного руху.

С. КУШНІРЕНКО,
державтоінспектор
Ленінського району,
капітан міліції.

Коментує старший юрист інституту М. Д. Веселов.

Дуже прикро, що список неприємностей, названих автоінспектором С. Кушніренком, доводиться продовжувати. Тут сказано тільки про факти, зареєстровані в Ленінському районі міста. Тим часом, автори п'яних пригод з посвідками політехнічного інституту «діяли» по всій Вінниці. Соромно дивитися в очі товаришам по роботі К. М. Мерзівському, завідувачу (тепер уже, правда, колишньому) лабораторією кафедри нарисної геометрії й машинної графіки. Проклинає певне, ту хвилину, коли сідав за кермо під чаркою. І випив же не так багато...

Власне, кожен, чиї п'яні зигзаги фінішують в міліції, божиться всіма святими, що випив тільки краплину.

Наприклад, технік науково-дослідного сектора кафедри технології будівельного виробництва В. М. Солоненко говорить, що випив зранку наперсток пива, а коли вночі сідав за кермо, то навіть забув про це. Винна міліцейська трубка, яка ні з того-ні з цього посиніла.

На жаль, автоінспектор Замостянського РОВД В. Бережний не поділяє подиву Василя Солоненка. Він написав у протоколі, що той ледве в'язав слова до купи і не мав при собі навіть водійського посвідчення.

Сувору догану за занесенням до особової справи комітет комсомолу машинобудівного факультету виніс п'ятикурснику Олександрові Івасі — сидів за кермом п'яний. Не було в нього сумнівів — сидати чи не сидати. З дитячою легковаж-

ністю сів, як тільки здавалось, що треба кудись перескочити. Гадаю, що така легковажність буває не тільки з вини правопорушників. Винна в цьому і наша поблажливість.

Всі ми проти пияцтва, але якщо загалом, неконкретно, символічно. Коли ж стикаємось з якимось випадком віч-на-віч, коли доводиться людину карати, то щезає весь наш праведний гнів, знаходимо в правопорушника тисячу достоїнств, починаємо доводити, що не можна калічити долю з-за якоїсь випадковості.

В боротьбі з пияцтвом мусимо визнавати одне правило — ніякої поблажливості. Якщо п'єш — відповідай сповна.

Пияцтво — зло, а пияцтво за кермом — зло подвійне. Якщо не викорчовуємо його власними руками, то хтось інший за нас цього не зробить.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.